



60 jaar PSW

De verjaardag van De taak



www.psw.nl
info@psw.nl
0475 - 474 400



Onze passie kent geen beperkingen

Voorwoord

PSW bestaat 60 jaar. Al die jaren een organisatie die het belang van de cliënten en de ouders/verwanten voorop stelt. Niet alleen in mooie woorden, maar ook in de praktijk. Soms tegen de stroom van wettelijke bepalingen en financiële knelpunten in. En dat is voor cliënten, ouders/verwanten en medewerkers nu nog net zo belangrijk als het vroeger was.

Met het oog op de roerige tijden en de bezuinigingen hebben we in samenspraak met elkaar besloten het jubileum op gepaste, sobere wijze te vieren. Met festiviteiten voor cliënten en medewerkers/vrijwilligers. Daarnaast is een expositie ingericht: Door de ogen van, met schilderwerken van onze cliënten. Deze expositie "reist" rond door de regio waar PSW werkzaam is. Een passende manier om de samenleving tegelijkertijd in contact te brengen met cliënten en de organisatie.

Als sluitstuk van het jubileumjaar brengen we dit boekje uit: 60 jaar PSW; De verjaardag van De Taak. Om te laten zien dat de kern van de organisatie dezelfde is gebleven en De Taak ofwel de visie/missie van PSW breed wordt gedeeld en beleefd, onder cliënten, hun ouders/verwanten en de medewerkers. Toen, in de eerste jaren, en nu nog steeds. Daarmee heeft de organisatie zich altijd onderscheiden en doet dat nog steeds.

Proficiat PSW; nog vele jaren in goede gezondheid!

Thijs van Lier, voorzitter Centrale cliënten/ouder/verwantenraad
Annelies Duijts, voorzitter Ondernemingsraad
Henk van Houtum, voorzitter Raad van Toezicht
Marc van Ooijen, bestuurder



Inleiding

"Kan iemand mij vertellen wat Fransje van Cruchten hieraan heeft?"

PSW werd in 1955 opgericht door het hoofd van het BLO (buitengewoon lager onderwijs), onder de naam Stichting Maria Regina. Met als doel: 'het behartigen van geestelijke en sociale belangen van de geestelijk misdeelden'. Gericht op de begeleiding van oud-leerlingen van de BLO-scholen voor jongens (Petrus Dondersschool) en meisjes (Sint Gerardus). In 1966 werd de naam veranderd in Stichting Pedagogisch Sociaal Werk Midden-Limburg (PSW), in verband met de oprichting van Dagverblijven en Gezinsvervangende tehuizen.

De oprichting was een antwoord op vragen van ouders. Tot die tijd hadden ouders van een gehandicapt kind grofweg twee keuzes: of alles zelf doen of hun kind 'uit huis plaatsen', wat in de praktijk neerkwam op plaatsing in een instituut op een speciaal terrein, waar ouders hun natuurlijke, actieve rol in het leven van hun kinderen vrijwel meteen kwijt raakten. Steeds meer ouders vroegen een derde keuze: ondersteuning in de eigen omgeving, zo veel mogelijk in de samenleving in plaats van daarbuiten.

Sinds 1955 is PSW gestaag gegroeid, toen en nu in antwoord op vragen van cliënten en hun ouders/verwanten. De organisatie heeft al die jaren geen fusies en grootschalige reorganisaties gekend. Mede daardoor kon de focus altijd gericht blijven op de cliënten.



Eén van die cliënten was Frans van Cruchten. Een bijzonder mens, gekend door en geliefd bij vele PSW-ers. Als jonge man kwam hij bij PSW in begeleiding, eerst alleen dagbesteding en later ook wonen. Hij overleed in 2007, tot de laatste dag begeleid en verzorgd in zijn eigen huis. Zijn naam klinkt nog steeds regelmatig binnen PSW. Dat komt zo: in 1959 werd Fien Wolters, sociaal pedagoge en tot die tijd werkzaam in het algemeen maatschappelijk werk, benoemd bij de Sociaal Pedagogische Dienst van Stichting Maria Regina. In 1966 werd ze directeur van PSW, tot in 1986, toen ze het stokje overgaf aan Lou Ritzen, die op zijn beurt meer dan 20 jaar directeur/bestuurder was.

Fien Wolters is de grondlegger van het huidige PSW en van De Taak, de visie/missie van PSW. Kenmerkend was haar uitspraak: "Kan iemand mij vertellen wat Fransje van Cruchten hieraan heeft?" Die uitspraak deed ze met een ferme hamerslag, als voorzitter van het regio-overleg tussen de directeurs van de gehandicaptenorganisaties in Midden-Limburg, als zij het gevoel had dat het niet meer over de cliënten ging!

Die vraag stellen we elkaar nog regelmatig bij PSW. Daarbij staat Frans van Cruchten voor alle cliënten van PSW. Bij zijn overlijden heeft Caspar van Cruchten, zijn broer, toestemming gegeven om zijn naam in die zin te blijven gebruiken.

In deze uitgave willen we met u delen wat ons bezighoudt: doen we nog steeds wat de bedoeling is?

U vindt een tweegesprek tussen Fien Wolters, de eerste directeur, en Marc van Ooijen, de huidige bestuurder. Een wereld van verschil en toch opmerkelijk veel herkenning. U vindt ook een interview met Caspar van Cruchten, de broer van Frans. Om het verhaal 'Frans van Cruchten' te vertalen naar 2015 is het verhaal opgenomen van Jolanda Zelis en haar dochter Daphne.

Deze uitgave is geïllustreerd met foto's en met kunstwerken van de jubileumexpositie:

Door de ogen van.... Een expositie met werken van onze kunstenaars die door middel van hun werken spreken en iets laten zien van het leven dat zij leiden en de dingen die zij belangrijk vinden.



Reizende
expositie
**'Door de
ogen van...'**



Fien Wolters (89) en Marc van Ooijen (45)

Doen we nog steeds wat de bedoeling is?

De wereld van de jaren '50 '60 '70 '80 van de vorige eeuw is een andere dan die van 2015. De samenleving is sterk veranderd. Maar de vragen van cliënten en hun ouders zijn in de kern dezelfde: ondersteuning bij een eigen leven in de samenleving. Een gesprek tussen twee gedreven bestuurders van een compleet andere generatie, die het verrassend met elkaar eens zijn: "Deze sector vraagt om nabijheid en saamhorigheid. Elke dag opnieuw de vraag stellen: is dit passend bij de vragen van de cliënt ofwel: wat heeft Frans van Cruchten hieraan?"

Fien Wolters koos in 1959 bewust voor een baan bij de Sociaal Pedagogische Dienst van Stichting Maria Regina. "In het algemeen maatschappelijk werk werd ik geconfronteerd met de noden van verstandelijk gehandicapte kinderen en hun ouders. Wat het betekent om zo'n kind te hebben: je hele leven zorg en ook nog niet eens rustig kunnen sterven, omdat je steeds bezig bent met de vraag wie er dan voor je kind kan zorgen. Er waren wel instituutplaatsen. Daar werden kinderen vaak al op jonge leeftijd geplaatst. Ouders wilden dat eigenlijk niet. Ze wilden hun kind gewoon thuis houden en hoopten dat het zich kon ontwikkelen. Maar van buitenaf werd druk uitgeoefend: dat uit

huis plaatsing beter was voor het kind en voor de rest van het gezin. Ik heb zo'n verdriet van ouders gezien. Dat was voor mij reden om te solliciteren." Marc van Ooijen heeft een bestuurskundige en bedrijfskundige opleiding en achtergrond. Maar ook hij is aangetrokken door de gehandicaptensector en zeker tot de cliënten en PSW. Hij trad medio 2012 in dienst als bestuurder. "Voor het realiseren van goede en passende ondersteuning voor mensen met een verstandelijke beperking is ook kennis van besturen en organiseren nodig. Zeker in tijden van toenemende wet- en regelgeving, waarbij veranderingen elkaar in hoog tempo opvolgen. Het inzetten van je kennis, kunde en energie om

het leven van kwetsbare mensen aangenamer of beter te maken, geeft veel voldoening."

Niet gemakkelijk

Fien Wolters begon op een kamertje in de BLO school, aan het Schoolpad in Roermond. Met zelf meegebracht meubilair en een kolos van een typemachine waarvan sommige letters niet terug sprongen. "We waren gericht op de begeleiding van schoolverlaters uit het speciaal onderwijs. Daar was toen niet veel voor. Wij zetten een netwerk op en deden enige arbeidsbemiddeling. De jongens plaatsten wij in vaste bedrijven en de meisjes vaak in het huishouden bij particulieren. Het was niet gemakkelijk om de bedrijven te overtuigen. Ik zie nog een van die directeuren voor me die tegen me zei: *As ich uch zeen komme, zou ich mich 't leeft umdreien.*"

Marc van Ooijen: "Het is nu nog steeds niet gemakkelijk om bij een bedrijf binnen te komen en een relatie op te bouwen. Het kost tijd om mensen te overtuigen van de meerwaarde. Maar als we eenmaal binnen zijn, loopt het vaak goed. Dan wordt zo'n bedrijf enthousiast. Daar investeren we veel tijd in! Juist omdat we willen dat mensen zo veel mogelijk in de echte wereld kunnen werken, liever dan in

speciale voorzieningen. In die zin gaan we weer meer terug naar waar we begonnen. We proberen onze begeleiding zo veel mogelijk naar de mensen toe te brengen."

Fien Wolters: "Dat vind ik echt een goede ontwikkeling. De kwaliteit voor de cliënten is daardoor beter geworden. Wij hebben steeds meer speciale voorzieningen opgezet, omdat er niets was. Maar we zijn wel wat beschermend bezig geweest."

Gewoon binnenlopen

Na de aandacht voor de jongvolwassen schoolverlaters kwamen ook de kinderen en volwassenen in beeld. Voor hen werden dagbesteding en later ook woonvoorzieningen opgezet. Marc van Ooijen: "Een eigen thuis in de samenleving, waar ouders gewoon kunnen binnenlopen. Dat is nog steeds wat cliënten en hun ouders willen en waar we een zo goed mogelijk antwoord op willen geven." Een van de eerste cliënten bij wonen was Frans van Cruchten. Fien Wolters: "Frans was een heel bijzonder mens: erg op andere mensen gericht, vrolijk, een echte levensgenieter. Hij woonde bij zijn moeder in Vlodrop en kwam naar de Pappelhof voor dagbesteding. Een verpleegkundige die bij hen thuis kwam, had erop aange-

drongen dat Frans geplaatst werd in een internaat in Heel. Zijn moeder was zó verdrietig. *Ich wil det er bie mich blief. Door det jong hub ik nog een heim! Maar ich weit neet waat er mot as der get mit mich gebeurt!* Ik heb gezegd dat wij dan voor hem zouden zorgen, al wist ik toen niet hoe. Maar Frans en z'n moeder bleven bij elkaar. Later is hij in de woonvoorziening in Heytse gaan wonen."

Begeleiding toen en nu

Mensen met een verstandelijke beperking hebben altijd de nabijheid van de ander nodig. Fien Wolters: "Bij normale mensen, voor zover je daarvan kunt spreken, ga je ervan uit dat ze het zelf gaan doen. Dat gebeurt bij deze mensen niet. Zij hebben steeds een uitnodiging, of ondersteuning nodig. Dus al die ambtenaren kunnen wel van alles verzinnen, maar het moet wel lukken. Zij hebben te weinig beeld van wat er achter de vragen van deze mensen zit." Marc van Ooijen: "Dat is misschien wel het belangrijkste wat we momenteel aan het doen zijn: de buitenwereld laten zien wie deze mensen zijn. Duidelijk maken dat de zorg voor hen blijft! En dat we zo vroeg mogelijk moeten inzetten op goede ondersteuning, om te zorgen dat zij zich kunnen ontwikkelen en zo zelfstandig mogelijk kunnen worden."

Saamhorigheid

Wat vergt dat van de organisatie? In 2015 in wezen hetzelfde als 60 jaar terug. Fien Wolters: "De mens met een verstandelijke handicap vraagt om nabijheid. Je moet de mensen willen kennen en aansluiten bij wat passend is. Anders kun je beter iets anders gaan doen. In onze tijd wilden veel instellingen dat wij ons bij hen aansloten. Maar daar had ik niks mee. Ik wilde geen fusie. Die grote instituten stonden zo ver af van de cliënten. Wij hoefden niet zo nodig mee in de vaart der volkeren. Ik wilde gewoon goed doen wat we deden. Ook als directeur of manager moet je contact houden met de mensen voor wie je werkt en de mensen met wie je dat doet. Medewerkers zijn erg belangrijk voor deze zorg. Zij moeten begrijpen

wat er van hen wordt gevraagd, weten waar zij bij horen!" Marc van Ooijen: "Deze sector vraagt om saamhorigheid tussen cliënten, ouders en medewerkers. Het is voor mij niet mogelijk om met iedereen persoonlijk contact te hebben, zoals Fien Wolters dat kon. Onze organisatie is inmiddels veel groter dan in die tijd. Maar de managers en vooral de teamleiders hebben dat rechtstreekse contact nog dagelijks. Zij werken heel zelfstandig; kunnen doen wat nodig is. En wij selecteren onze medewerkers bij de aanname op echte affiniteit met de zorg en de cliënten."

Passend?

Tot slot van het gesprek stelt Marc van Ooijen nog de vraag: heb je nog een advies voor PSW? Fien Wolters: "Ik

kan echt niet zomaar zeggen: jullie moeten het doen zoals wij het deden. De wereld is zo anders geworden. In mijn tijd was PSW een overzichtelijke stichting. Directeur daarvan was een fijne baan. Nu bestuurder zijn, lijkt me niet zo eenvoudig, maar wel interessant. Het werk dat wij doen is zó belangrijk. Deze mensen zijn zoals ze zijn. Blijf kijken naar de mens achter de verstandelijk gehandicapte en blijf dicht bij de ouders. Ze zijn niet allemaal hetzelfde, maar vragen wel een leven lang zorg. Blijf jezelf steeds de vraag stellen: is het passend wat we doen? En blijf voor hun zaak opkomen. Dat is nog steeds hard nodig!" Marc van Ooijen: "Ik denk dat we dat allemaal herkennen. In die zin is er niets veranderd sinds 1955!"



***"Ich wil det er bie mich blief.
Door det jong hub ik nog een heim!
Maar ich weit neet waat er mot
as der get mit mich gebeurt!"***

Uitspraak moeder van Frans





Caspar van Cruchten, broer van Frans: Iedereen was betrokken bij de cliënten

"Frans was een vrolijk mens. Hij heeft een goed leven gehad. PSW heeft daarbij een grote rol gespeeld. Veel meer dan mooie woorden, ging het daar om gedrag, om de houding van de leiding. Ze kenden Frans door en door. Als er iets geregeld moest worden, deden we dat in goed overleg, op basis van vertrouwen. Tot de laatste dag zijn ze aanwezig geweest. Indrukwekkend!"

"Toen Frans van school kwam en naar de Pappelhof ging, was ik al het huis uit. Frans woonde bij mijn moeder en zij zorgde voor hem. Later ben ik zijn mentor (wettelijk tegenwoordiger) geworden en heb ik de contacten met PSW overgenomen. Dat ging stap voor stap, heel geleidelijk. Het was eigenlijk niet zo van belang wie dat precies deed. Er waren veel informele contacten. Iedereen was betrokken, behalve de leiding ook de directie. Zij waren altijd bij feestjes en daar kwamen we elkaar tegen. Mijn moeder was wat bezorgder als het om Frans ging dan ik. Ik woonde ver weg, dus kon me niet overal mee bemoeien. Maar dat hoefde ook niet. Het liep eigenlijk altijd gewoon. En als er vragen waren, wisten we elkaar te vinden.

"Van jongs af aan was Frans een heel vrolijke en sociale jongen. Hij had altijd veel met zijn omgeving: familie, kennissen, het team, zijn collega's. De leiding liet hem daarin veel zijn gang gaan. Vanuit de Pappelhof ging hij soms werken in een conservenfabriek in de buurt: pallets uitpakken en zo. Als hij jarig was, kwamen de bedrijfsleider en de "meiden van kantoor" op zijn feestje. Vanuit de Pappelhof ging hij zelf de (nabijgelegen) flat door om oud papier op te halen. Dat regelde hij zelf. Van het geld kocht hij sigaren en sigaretten, want hij was een fervent roker. Dat soort zaken bespraken wij in goed overleg met de leiding van PSW. Natuurlijk liep hij risico's. Wij konden dat goed afwegen en waren helemaal eens met elkaar dat hij die aanvaardbare risico's moest kunnen lopen. Voor mijn moeder was dat wat ingewikkelder, maar ik heb altijd vertrouwen gehad dat de leiding die dingen goed kon inschatten.



Frans van Cruchten wordt geboren in december 1953. Frans heeft een 4 jaar oudere broer Caspar. Het gezin woont in Vlodrop. Vader overlijdt op jonge leeftijd. Als Caspar op zijn 18e het huis uitgaat om elders te gaan studeren, woont Frans nog jaren samen met zijn moeder. Frans heeft het syndroom van Down. Rond zijn vijfde gaat hij naar de Herman Broerenschool in Roermond (onderwijs voor zeer moeilijk lerende kinderen). Daarna krijgt hij dagbesteding bij PSW in Activiteitscentrum Pappelhof. In 1985 verhuist hij naar Heythuysen, eerst naar het nieuwe Woonbegeleidingscentrum Heytse aan de Magdalenastraat; daarna naar de Graaf van Loonlaan en later, toen hij snel verouderde, weer terug naar de Magdalenastraat. Daar overleed hij op 16 mei 2007.



"In 1985 is Frans naar Heythuysen verhuisd. Dat was voor mijn moeder wel lastig, maar nam ook een deel van haar zorgen weg. De eerste jaren ging hij elk weekend naar huis. Frans voelde zich zéér thuis in het woonbegeleidingscentrum. Ook hier waren de contacten met de leiding uitstekend. Iedereen was betrokken en toonde grote inzet. Eén van zijn begeleidsters toen wil ik apart noemen, Lenie Geenen, vanwege haar idee voor de 50e verjaardag van Frans. Daar verheugde hij zich op. Hij wilde dat groots vieren. Maar vóór zijn 48e begon hij te dementeren en de vrees bestond dat hij zijn 50e verjaardag niet meer bewust zou meemaken. Frans zelf had geen idee hoe lang dat allemaal nog zou duren. Dus hebben ze op zijn 48e verjaardag zijn 50e gevierd. In een feestzaal in het dorp, met al zijn familie, vrienden en kennissen erbij. Dat was een prachtig feest.

"Als je op bezoek kwam in de huizen waar hij woonde, was er een gezellige, huiselijke sfeer; een beetje rommelig soms. Er stond altijd wel iemand te strijken of was TV aan het kijken. Misschien was het juist daarom wel dat Frans er zich zo thuis voelde. Ook hier vonden de leiding en wij elkaar. Bijvoorbeeld over hoe om te gaan met het roken. We waren het altijd volkomen met elkaar eens."

"Frans is tot het einde thuis blijven wonen. Op het eind had hij veel extra zorg nodig. Jacques Wulms van PSW zei tegen mij: *maak je daarover maar geen zorgen*, en heeft gezorgd voor extra middelen en inzet van medewerkers. Tot het laatst is het hele team betrokken geweest. Toen hij een keer moest worden opgenomen in het ziekenhuis, bleven ze daar bij hem slapen. En ook de andere cliënten hielpen hem. Toen Frans niks meer kon, zaten ze soms uren bij hem. Iedereen voelde zich verantwoordelijk voor elkaar. Dat zit gewoon in de organisatie!"



Jolanda Zelis, moeder van Daphne:

Vanuit het warme gevoel blijven denken

“Als je een kind krijgt met een verstandelijke beperking, komt meteen de vraag op: wie gaat het straks van mij overnemen, als ik er niet meer ben? Dat is voor alle ouders het grote pijnpunt! Die bezorgdheid blijft altijd bij je. Dan is het fijn als je een zorgaanbieder vindt aan wie je je zorgen langzaam kunt overdragen. Een zorgaanbieder die mijn kind een plek kan bieden die haar thuis wordt en waar ze haar door en door kennen. Ik heb er vertrouwen in dat we die plek gevonden hebben bij PSW.”

Tot haar vijfde jaar gingen alle deskundigen ervan uit dat Daphne zich normaal ontwikkelde. Ze had geen uiterlijke kenmerken van een beperking en er was toen geen sprake van een overduidelijke achterstand. Maar wij wisten dat ze anders was. Als ouders heb je daar een gevoel bij en dat bleek helaas te kloppen. Op de basisschool bleek dat ze niet in het stramen paste en niet mee kon met de andere kinderen. Ze werd op het Medisch kleuterdagverblijf in Wesseme geplaatst. Maar ook daar zat ze niet op de goede plek. Het MKD wilde haar zo snel mogelijk weer overplaatsen, liefst nog dezelfde week. Ze zou naar Kinderdagcentrum 't Brombemke van PSW in St Odiliënberg gaan. Dat zat helemaal vol en er was eigenlijk

geen plaats voor Daphne. Toch heeft PSW toen gezorgd dat ze snel terecht kon. Dat was onze eerste kennismaking met PSW. Toen al viel op dat PSW haar uiterste best deed voor ons. Na 't Brombemke ging Daphne naar De Maaskei (ZMLK). Daar heeft ze een fijne tijd gehad. Intussen was haar broer geboren, Maurice. Het werd steeds duidelijker dat Daphne een aanzienlijke beperking had. Ze functioneert op het niveau van een jong kind, maar omdat geen enkele specialist dat die eerste jaren letterlijk tegen ons had gezegd, blijf je als ouder toch, tegen beter weten in, hopen dat ze zich alsnog voldoende goed zal ontwikkelen. Helaas heeft dit niet zo mogen zijn. De beperkingen van Daphne beheersen haar hele leven en dat

van ons en haar broer. Alle aandacht ging altijd in de eerste plaats uit naar Daphne. We konden nooit eens gewoon een avond of middagje weg, of zomaar even wandelen. Dat wilde ik ook niet. Altijd was er eerst de zorg voor Daphne. De band tussen haar en mij is enorm hecht, maar het is wel zwaar. En steeds speelt door je hoofd: wie gaat er voor haar zorgen als ik er niet meer ben? Andere kinderen gaan zich uiteindelijk redden, ook al is dat met vallen en opstaan. Zij niet; zij zal altijd in alles afhankelijk zijn van mij en van anderen.

Tijdens haar schooljaren waren er in de gehandicaptenzorg lange wachtlijsten voor wonen. De geluiden waren dat mensen wel 10 jaar op de wachtlijst moesten staan. Ik dacht: dat zal mij niet overkomen! Ik ben overal gaan kijken en heb Daphne bij alle gehandicaptenorganisaties in Midden-Limburg ingeschreven. Na die eerste bezoeken heb ik van geen van die organisaties nog iets gehoord, behalve van PSW. De manager wonen heeft regelmatig contact opgenomen, als er een nieuw woonproject van start ging. Steeds zijn we gaan kijken. Elke keer weer hebben we het gesprek gevoerd: hoe ziet het eruit, hoe gaan we het doen. Alle projecten spraken me aan; ik was steeds enthousiast over de locatie, de uitvoering en het zorgconcept. Toch zei ik steeds weer 'nee'. Ik was er nog niet aan toe om die grote stap te nemen; om een deel

Daphne Zelis is in februari 1989 geboren. Daphne heeft een broer die 5 jaar jonger is. Het gezin Zelis woont in Montfort. Als Daphne 4 jaar is en naar school gaat, wordt definitief duidelijk dat ze een verstandelijke beperking heeft. Ze komt via het MKD (medisch kleuterdagverblijf), bij KDC 't Brombemke van PSW. Met 6 jaar stroomt ze door naar de Maaskei, een school voor speciaal onderwijs in Heel. Op haar 20e verlaat ze de school en krijgt dagbesteding bij AC Herten van PSW. Nu werkt ze in AC Maasbracht en krijgt daar gevarieerde dagbesteding: deels in het AC, deels bij een zorgboerderij en deels in het reguliere circuit, zoals de kledingbank in Maasbracht. In januari 2015 is ze verhuisd vanuit haar ouderlijk huis naar het nieuwe WBC Echt.



van de zorgen over te dragen. Dat begrepen ze goed. Maar ik wist wel al zeker dat het PSW zou worden. Ze zijn zo open voor ouders, ze hebben een menselijk begrip voor de 'strijd' die ouders met hun gevoelens en zorgen leveren, voordat een zo ingrijpende beslissing als het buiten het ouderlijk huis wonen en leven van je zorgkind, genomen wordt. Intussen ging Daphne ook al naar de dagbesteding in Herten. Eerst op basis van een stage vanuit school en later de hele week. Ook daar waren we erg tevreden over. De zorg ten aanzien van al Daphne's tekortkomingen is enorm. Toen kwam het woonproject in Echt langs. Daar hebben we 'ja' tegen gezegd. Daphne werd steeds ouder en wij ook. Het leek ons goed dat zij bij leeftijdgenoten zou wonen en dat goede zorg gewaarborgd zou zijn voor het moment dat wij, haar ouders die niet meer zouden kunnen geven. Bovendien leek het erop dat dit voorlopig het laatste woonproject van PSW zou worden. Wij zijn aangesloten bij een groep ouders die al bezig waren met de voorbereidingen voor het uiteindelijke woonproject in Echt.

*Ze voelt zich absoluut thuis.
Dat is voor ons het **belangrijkste!***

Daarna hebben we samen met Daphne de hele bouw intensief gevolgd, vanaf de sloop van het oude gebouw dat er stond tot de woning zoals die er nu staat. We gingen vaak kijken en maakten foto's. We spraken er veel over thuis, met elkaar en met Daphne. Toen het team werd gevormd, zijn door hen de contacten meteen zorgvuldig opgepakt. Wim (van Baal, teamleider) en Famke (Frenken, persoonlijk begeleider van Daphne) zijn bij ons thuis geweest. Ze vroegen: wat willen jullie; wat moeten wij weten van Daphne? Dat voelde zó goed! Daphne verhuisde op 8 januari 2015. Ik had verwacht dat de overgang moeilijk zou gaan. Maar het ging vanaf de eerste nacht goed! Mede door de goede voorbereiding van mama en papa én van PSW. Ze woont nu driekwart jaar in Echt. De begeleiding is erg betrokken en er is alle aandacht voor de persoon Daphne. Ze voelen haar goed aan en vanaf het begin is alles bespreekbaar. We hebben een fantastische woonplek voor 'onze Daphne' gevonden."

Daphne Zelis (26 jaar)

Daphne woont sinds 8 januari 2015 in WBC Echt, in een woning met nog 6 andere personen. In haar prachtig ingericht appartement, met veel roze accenten, vertelt ze samen met haar persoonlijk begeleider Famke Frenken over haar leven in haar nieuwe huis.

"Ik woon nu hier in Echt. Dit is mijn kamer! Overdag werk ik in Maasbracht, bij de bakkerij, creatief en op de computer; en ik ga naar de kledingbank en naar zorgboerderij Asselterhof. 's Avonds eten we met z'n allen. Door de week komt Lia, de kookmevrouw. Zij kan lekker koken. Wij wilden zelf leren koken. Ik kon het al een beetje, heb het op school geleerd. Nu koken we op dinsdag zelf met de begeleiding. Elke week hebben 2 of 3 mensen de kookbeurt. We bedenken zelf het menu en doen boodschappen. 's Avonds ga ik computeren: spelletjes doen, of op youtube, of skypen met opa en oma of mijn tante. Ik hou ook van knutselen. Ik heb pas iets nieuws geleerd, armbandjes maken. Dat hebben ze me voorgedaan en nou kan ik het ook. Soms kijken we TV of doen we spelletjes. We hebben wel eens uitstapjes, bij de buurtvereniging: een Tiroleravond en een barbecue. En de optocht met carnaval. Papa en mama komen vaak hier. Met mama poets ik mijn kamer, en op zaterdag doe ik dat zelf. Ik wilde eigenlijk altijd bij papa en mama blijven wonen, maar mijn mama heeft uitgelegd dat dat niet kan. Ik woon hier al een tijdje in Echt in mijn kamer. Ik ken alle begeleiding; ik vind het hier fijn. Dit is nu mijn huis geworden."



PSW

PSW biedt zorg en ondersteuning van goede kwaliteit aan kinderen en volwassenen met een verstandelijke beperking bij wonen, dagbesteding, vrije tijd, onderwijs en werk.

PSW wil bevorderen dat mensen met een verstandelijke beperking een volwaardige plaats innemen in de samenleving en zoveel mogelijk zelf richting en inhoud geven aan hun eigen leven.

Belangrijke uitgangspunten zijn:

regie over het eigen leven

PSW werkt vanuit een individuele benadering die in de eerste plaats gericht is op het persoonlijk welzijn van de cliënt. Wij streven naar een zo groot mogelijke eigen verantwoordelijkheid van de cliënt. Uitgangspunt is de individuele vraag.

werken in de driehoek

PSW werkt op basis van gedeelde verantwoordelijkheid met de cliënt zelf en de ouders/verwanten. Uitgangspunt is de driehoek: cliënt, ouders/vertegenwoordigers en medewerkers. Ook op het niveau van de organisatie hecht PSW waarde aan participatie van cliënten en ouders/verwanten.

de cliënt in de samenleving

Mensen met een verstandelijke beperking zijn volwaardige burgers. Zij hebben recht op een volwaardige plaats in de samenleving. Zij hebben daarbij hun leven lang ondersteuning van

anderen nodig. Daarnaast heeft ieder mens behoefte aan een veilige, sociale omgeving met familie, vrienden en kennissen. PSW heeft aandacht voor fysieke en sociale integratie in de samenleving en stimuleert actieve betrokkenheid van het netwerk van de cliënten.

mogelijkheden en vaardigheden

Ieder mens heeft mogelijkheden, talenten en vaardigheden. PSW is gericht op het ontwikkelen, benutten of in stand houden van mogelijkheden en vaardigheden van cliënten.

professionele en betrouwbare organisatie

PSW is een professionele en betrouwbare organisatie met deskundige medewerkers. Wij gaan verantwoord om met de middelen en geven ons rekenschap van de vragen die de samenleving stelt. Cliënten, ouders/verwanten en medewerkers voelen zich bij ons gekend. Ons beleid is transparant; onze relaties zijn duurzaam. Van onze medewerkers vragen wij betrokkenheid en een positieve inzet.

Colofon

Uitgave 2016

PSW

Tekst en samenstelling

Els van Gils

Foto's

Caspar van Cruchten
(uit het familiealbum)

Els van Gils

Paul Niessen

Eindredactie

Anouschka Bänziger

Realisatie

hoenenenvandooren